

Arrest

nr. 173 977 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaten J. HARDY en E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.A.H.A.A., verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent een soennitisch moslim. U werd geboren op X in de wijk X in Bagdad. In 1999 verhuisde u met uw familie naar de wijk Al Karada. U ging tot het 6de middelbaar naar school. U begon in 2005 te werken bij de Iraakse politie. U werkte als automechanicien. U deed dit werk tot aan uw vertrek. U bent niet getrouwd. Uw vader H.A.A. en uw moeder H.A.A.S. wonen nog steeds in de wijk Al Karada in Bagdad met uw broer en zussen. U kreeg problemen op uw werk. Op een bepaalde dag om 17 uur kreeg u een telefoontje van een onbekend persoon. Deze vroeg u te stoppen met uw werk. U vroeg hem wie hij was

maar hij antwoordde hier niet op. U vertelde thuis niks aan uw familie. U dacht dat het misschien uw vrienden waren. De volgende dag werd u nogmaals opgebeld. Ditmaal werd ermee gedreigd dat actie zou worden ondernomen indien u uw werk niet stopzette. U kwam die avond omstreeks 21 uur thuis. Uw vader vertelde u dat hij via de burens had vernomen dat er al een week een auto in de buurt van het huis patrouilleerde en dat u in de gaten werd gehouden. Ze wilden u vermoorden zei uw vader. Hij vroeg u of u iets verkeerd had gedaan en u zei van niet. U dacht dat ze misschien op uw werk iets tegen u hadden. De meeste mensen op uw werk zijn immers sjiieten. U kent hen heel goed. U vroeg uw vader wat u moest doen. Hij besloot dat het te gevaarlijk was om te blijven wantals ze iemand in de gaten houden gaan ze hem sowieso vermoorden. Na twee dagen verliet u Irak. Op 4 juni 2015 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd. Bij een terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart, de bewonerskaart van uw vader, een attest betreffende uw opleiding in Jordanië 10 foto's genomen tijdens uw werk en een verzendingsnota van DHL neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en na onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, heeft aangetoond. Er dient immers te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Het lijkt er geenszins op dat uw vertrek zeer dringend was of dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door onbekende milities. Zo zou u op een bepaalde dag, u kan niet zeggen dewelke maar weet wel dat het om 17 uur was (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16), zijn opgebeld door een onbekend persoon (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Deze persoon vroeg u te stoppen met uw werk. U dacht dat het misschien uw vrienden waren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is nogal vreemd dat u bij dergelijk telefoontje er aanvankelijk van uitging dat u door vrienden werd gebeld en de volgende dag gewoon terug ging werken. Het is bovendien merkwaardig dat u plots zonder aanwijsbare reden gevraagd werd te stoppen met werken. U werkte al sinds 2005 voor de politie en kende voordien nimmer problemen. De dag nadat u telefonisch werd gecontacteerd werd u opnieuw gebeld. Ditmaal werd ermee gedreigd actie te ondernemen indien u niet zou stoppen met werken. Toen u die dag thuis kwam vertelde uw vader dat de burens hem informeerden dat er al een week een auto in de buurt rondreed en dat u in de gaten werd gehouden. Dat uw burens direct zouden weten hebben dat die mannen daar voor u stonden is toch opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is trouwens ook merkwaardig dat ze pas na een week uw vader hiervan op de hoogte stellen (gehoorverslag CGVS, p. 17), toevallig nadat u enkele telefoontjes kreeg. Bijgevolg is het opmerkelijk dat u en uw vader er dan direct van uitgaan dat dit betekent dat ze u willen vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 15). U heeft hier immers geen enkele aanwijzing voor. U weet bovendien niet door welke militie of door wie u zou belaagd worden (gehoorverslag CGVS, p. 16, 23). U denkt dat het misschien door u werk komt (gehoorverslag CGVS, p. 15), daar werken voornamelijk sjiieten (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). U heeft op uw werk echter nooit problemen gekend (gehoorverslag CGVS, p. 17). U heeft echter ook geen idee tot welke milities uw collega's zoal behoren. U kan enkel aangeven dat bepaalde collega's tot Asaeb Ahl al Haq (AAH) horen. Tot welke eventuele andere milities uw collega's behoren, weet u niet. (gehoorverslag CGVS, p. 19) Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat er zich na uw vertrek blijkbaar ook geen feiten meer hebben voorgedaan en uw familie kende ook nooit enig probleem (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit alles is uiterst merkwaardig en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast is het merkwaardig dat u, in tegestelling tot wat u op het CGVS verklaarde, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat onbekenden uw vader aanspraken en hem vertelden dat u met uw werk diende te stoppen. Nog volgens uw verklaringen op de DVZ vernam u van een vriend dat een wagen naar uw huis was gestuurd om u te observeren. Over uw burens die u informeerden repte u op de DVZ met geen woord (vragenlijst, vraag 5). U op het CGVS geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd op de DVZ ontkent u deze gewoon (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze ontkenning kan echter niet gelden als verschoning voor de vastgestelde ongerijmdheid. Voorgaande ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid. Het loutere feit dat u als mechanicien zou hebben gewerkt bij de Iraakse politie volstaat niet om aan te nemen dat u een risico loopt om persoonlijk te worden vervolgd. Het feit dat u zou vermoord worden berust op een louter vermoeden. U heeft nooit eerder enige probleem gekend of bedreiging ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 16, 19). U passeerde zonder problemen de sjiitische controleposten in uw wijk (gehoorverslag CGSV, p. 5). Dat er op uw werk door de sjiieten soms negatief over de soennieten werd gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 18) toont geenszins aan dat u persoonlijk geïsoleerd werd. U kon immers 10 jaar ongestoord blijven werken en, zoals hoger reeds duidelijk werd aangetoond, heeft u ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor uw vertrek door collega's en / of omwille van uw werk persoonlijk werd geïsoleerd. Daar u geen concrete bewijzen kan voorleggen ter

staving van uw vrees kunnen enkel uw verklaringen, afgelegd tijdens het gehoor, gelden als middel om uw subjectieve vrees objectief te laten vaststellen. Een kandidaat-vluchteling moet immers een gegronde vrees voor vervolging hebben en deze in concreto aannemelijk maken. Zulks is in casu niet het geval. Het volstaat niet dat u verklaart dat uzelf wel oprecht gelooft gevaar te lopen (James C. Hathaway, The Law of Refugee Status- Butterworths, Canada, 1991, preface, vi).

Samenvattend dient te worden besloten dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u milities dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, loopt. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art 48/4 §2 a) en b) Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Uw identiteit en herkomst staan immers niet ter discussie. Uw attest van uw opleiding in Jordanië toont uw problemen niet aan. Het DHL-verzendingsbewijs toont louter aan dat u post ontving, niets meer en niets minder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in

Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout alsook op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", van "het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging" en van

artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker wenst eerst de situatie in Bagdad te beschrijven vooraleer dieper in te gaan op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn asielaanspraak.

Verzoeker wijst erop dat de informatie waarop de analyse van het CGVS is gebaseerd, hem niet in zijn geheel werd gecommuniceerd en evenmin de vereiste minimale vermeldingen. Hij verwijst naar artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat de door het CGVS verzamelde informatie niet beantwoordt aan de verplichting van dit artikel, *“meer bepaald door gebruik te maken van verschillende bronnen”*. Deze bronnen hebben volgens hem een doorslaggevend belang in de analyse van CEDOCA en in de motivering in de bestreden beslissing. *“De contactgegevens werden niet vermeld en nergens is een samenvatting van het gesprek terug te vinden. Verzoeker bevindt zich bijgevolg in de onmogelijkheid om de exacte inhoud van die bronnen te weten en om die te kunnen tegenspreken of zich ertegen te kunnen verdedigen.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesproken over mensen die vrijwillig terugkeren naar Bagdad, wijst verzoeker erop dat niet wordt vermeld om hoeveel mensen het gaat, van welk profiel en in welke omstandigheden. Onder verwijzing naar een e-mail stelt verzoeker dat velen terugkeren omdat zij wanhopig zijn voor hun familie. Door het aantal weigeringen van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus voor Irakezen uit Bagdad, hadden velen volgens verzoeker geen andere keuze dan terug te keren naar Irak. *“Om al die redenen kunnen de cijfers vrijwillige terugkeer dus niet als basis dienen om te oordelen dat, ondanks het aantal rapporten die wijzen op de ernstige veiligheidsproblemen in Bagdad, de situatie toch redelijk veilig zou zijn.”*

Voorts meent verzoeker dat het feit dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven er niet is stilgevallen, geen afbreuk doet aan het reëel risico dat voortvloeit uit de geweldsituatie die er heerst. Hij stelt dat het leven inderdaad voort gaat maar dat de slachtoffers en doden veelvuldig zijn en het een uiterst gevaarlijk leven is. Hij wijst erop dat er 7 miljoen mensen wonen in Bagdad, zodat alle activiteiten stilleggen moeilijk is. De meeste mensen weigeren volgens hem om binnen te blijven en met hun activiteiten te stoppen, daar dit toegeven zou zijn aan de geweldplegers. Onder verwijzing naar een citaat van een professor in Le Soir stelt verzoeker dat dit ook blijkt uit de actualiteit in andere grote steden waar terreuraanslagen werden gepleegd.

“Er dient benadrukt te worden dat een “wiskundige” redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het grondgebied, en het aantal personen die zich daar vinden, niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren [...]”

Volgens verzoeker blijkt uit de COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 oktober 2015 dat er in Bagdad heel veel aanslagen worden gepleegd, vaak met veel doden. Het zijn burgers die worden getroffen en het gaat om arbitrair geweld. Verzoeker verwijst naar een reeks artikelen. Hij stelt dat er veel kritiek is op de beslissing van het CGVS dat de meeste Irakezen uit Bagdad zonder risico kunnen terugkeren. *“Terwijl het CGVS oordeelt dat er willekeurig en gewelddadige incidenten regelmatig plaatsvinden in Bagdad, maar dat hun bereik niet van die hoogte is dat artikel 48/4, §2, c) kan worden toegepast is het uiterst onduidelijk op welke criteria het CGVS zich baseert om die grens te trekken.”* Verzoeker wijst er ook op dat de COI Focus van 6 oktober 2015 zich beperkt tot september 2015 en dat het geweld sindsdien niet is gestopt, integendeel. Hij verwijst naar een aantal rapporten en artikels, waaruit hij onder meer afleidt dat het geweld in de toekomst nog zal toenemen. Hij concludeert dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad van die aard is dat de loutere aanwezigheid een reëel risico betekent op levensbedreiging.

Vervolgens stelt verzoeker dat het feit dat hij soenniet is en bij de Iraakse politie werkte, wordt bevestigd door het CGVS. In de COI Focus van 6 oktober 2015 leest hij dat soennieten een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van de gewelddadige situatie in Bagdad. In de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq* van 31 mei 2012 leest verzoeker dat iemand zoals hij een bijzonder risicoprofiel heft. *“In het huidige context, en rekening houdend met de actuele situatie in Bagdad, dient vastgesteld te worden dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolgingen omwille van zijn politieke en religieuze overtuigingen. Deze elementen individualiseren ook het risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.”* Verzoeker

stelt dat hij als soenniet aan het hoofd stond van een ploeg van dertien mensen, waarvan slechts twee soennieten waren. Hij was korporaal. Hij duidt de militie Asaeb Ahl Al Haq aan als de militie die hem vervolgt en waartoe sommige collega's behoren. Deze militie is ook verantwoordelijk voor de moord van zijn soennitische collega. *“Verzoeker bevestigt dat hij eerst dacht dat zijn vrienden hem hadden opgebeld, daar hij niet had verwacht om bedreigd te worden door een militie. Samen met het CGVS stelt verzoeker dat deze bedreigingen onverwacht begonnen. Verzoeker heeft dan de bedreigingen aangeklaagd bij zijn overste, maar kreeg als antwoord dat deze militie invloedrijk was. Verzoeker vernam van een vriend dat zij op hem toezicht hielden. Verzoeker wenst te verduidelijken dat zijn burens tot de conclusie kwamen dat de mensen op hem op zoek waren, daar zij vaak voor zijn huis stopten. Hij is redelijk vlug gevlucht daar hij weet dat de meesten mensen waarop toezicht wordt gehouden, enkele weken later vermoord worden. Verzoeker vermoedt dat er mensen waren die hem, in zijn job de politie, door een sjiiitische wouden laten vervangen. Dit gebeurt vaak in Bagdad in de laatste maanden en jaren, daar er een belangrijke machtsstrijd aan de gang is. Dit wordt trouwens bevestigd door de hierboven aangehaalde informatie.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 14 stukken.

Per drager brengt verweerder samen met een aanvullende nota op 9 juni 2016 de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt verweerder samen met een aanvullende nota op 20 juni 2016 de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 20 juni 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij bedreigd werd teneinde hem te doen stoppen met zijn werk en vermoedt dat dit iets te maken heeft met het feit dat de meeste mensen op zijn werk sjiieten zijn. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is gelet op (i) verzoekers vage verklaringen over wie hem precies zou bedreigen, (ii) het feit dat zijn familie na zijn vertrek nooit problemen kende, (iii) zijn verklaringen op het CGVS tegenstrijdig zijn met deze die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, en (iv) de door verzoeker neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld als volgt:

“Er dient immers te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Het lijkt er geenszins op dat uw vertrek zeer dringend was of dat u daadwerkelijk persoonlijk geïnterviewd werd door onbekende militairen. Zo zou u op een bepaalde dag, u kan niet zeggen dewelke maar weet wel dat het om 17 uur was (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16), zijn opgebeld door een onbekend persoon (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Deze persoon vroeg u te stoppen met uw werk. U dacht dat het misschien uw vrienden waren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is nogal vreemd dat u bij dergelijk telefoontje er aanvankelijk van uitging dat u door vrienden werd gebeld en de volgende dag gewoon terug ging werken. Het is bovendien merkwaardig dat u plots zonder aanwijsbare reden gevraagd werd te stoppen met werken. U werkte al sinds 2005 voor de politie en kende voordien nimmer problemen. De dag nadat u telefonisch werd gecontacteerd werd u opnieuw gebeld. Ditmaal werd ermee gedreigd actie te ondernemen indien u niet zou stoppen met werken. Toen u die dag thuis kwam vertelde uw vader dat de burens hem informeerden dat er al een week een auto in

de buurt rondreed en dat u in de gaten werd gehouden. Dat uw burens direct zouden geweten hebben dat die mannen daar voor u stonden is toch opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is trouwens ook merkwaardig dat ze pas na een week uw vader hiervan op de hoogte stellen (gehoorverslag CGVS, p. 17), toevallig nadat u enkele telefoontjes kreeg. Bijgevolg is het opmerkelijk dat u en uw vader er dan direct van uitgaan dat dit betekent dat ze u willen vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 15). U heeft hier immers geen enkele aanwijzing voor. U weet bovendien niet door welke militie of door wie u zou belaagd worden (gehoorverslag CGVS, p. 16, 23). U denkt dat het misschien door u werk komt (gehoorverslag CGVS, p. 15), daar werken voornamelijk sjiieten (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). U heeft op uw werk echter nooit problemen gekend (gehoorverslag CGVS, p. 17). U heeft echter ook geen idee tot welke milities uw collega's zoal behoren. U kan enkel aangeven dat bepaalde collega's tot Asaab Ahl al Haq (AAH) horen. Tot welke eventuele andere milities uw collega's behoren, weet u niet. (gehoorverslag CGVS, p. 19) Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat er zich na uw vertrek blijkbaar ook geen feiten meer hebben voorgedaan en uw familie kende ook nooit enig probleem (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit alles is uiterst merkwaardig en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast is het merkwaardig dat u, in tegstelling tot wat u op het CGVS verklaarde, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat onbekenden uw vader aanspraken en hem vertelden dat u met uw werk diende te stoppen. Nog volgens uw verklaringen op de DVZ vernam u van een vriend dat een wagen naar uw huis was gestuurd om u te observeren. Over uw burens die u informeerden repte u op de DVZ met geen woord (vragenlijst, vraag 5). U op het CGVS geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd op de DVZ ontkent u deze gewoon (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze ontkenning kan echter niet gelden als verschoning voor de vastgestelde ongerijmdheid. Voorgaande ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid. Het loutere feit dat u als mechanicien zou hebben gewerkt bij de Iraakse politie volstaat niet om aan te nemen dat u een risico loopt om persoonlijk te worden vervolgd. Het feit dat u zou vermoord worden berust op een louter vermoeden. U heeft nooit eerder enige probleem gekend of bedreiging ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 16, 19). U passeerde zonder problemen de sjiitische controleposten in uw wijk (gehoorverslag CGSV, p. 5). Dat er op uw werk door de sjiieten soms negatief over de soennieten werd gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 18) toont geenszins aan dat u persoonlijk gevisieerd werd. U kon immers 10 jaar ongestoord blijven werken en, zoals hoger reeds duidelijk werd aangetoond, heeft u ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor uw vertrek door collega's en / of omwille van uw werk persoonlijk werd gevisieerd. Daar u geen concrete bewijzen kan voorleggen ter staving van uw vrees kunnen enkel uw verklaringen, afgelegd tijdens het gehoor, gelden als middel om uw subjectieve vrees objectief te laten vaststellen. Een kandidaat-vluchteling moet immers een gegronde vrees voor vervolging hebben en deze in concreto aannemelijk maken. Zulks is in casu niet het geval. Het volstaat niet dat u verklaart dat uzelf wel oprecht gelooft gevaar te lopen (James C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*- Butterworths, Canada, 1991, preface, vi). Samenvattend dient te worden besloten dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u milities dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, loopt. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art 48/4 §2 a) en b) Vreemdelingenwet worden toegekend. De door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Uw identiteit en herkomst staan immers niet ter discussie. Uw attest van uw opleiding in Jordanië toont uw problemen niet aan. Het DHL-verzendingsbewijs toont louter aan dat u post ontving, niets meer en niets minder."

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker plots dat de militie een maand na zijn vertrek bij zijn huis is langsgelopen, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat er na zijn vertrek niets meer is voorgevallen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Waar verzoeker stelt dat hij van een vriend vernam dat hij in de gaten werd gehouden, komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van één versie van de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheid dienaangaande, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt. Verder verwijst verzoeker slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijk relaas, terwijl hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Een verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe niet. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie niet onbetrouwbaar maakt; het kan overigens in het belang van de asielzoeker zijn dat de asielinstanties discreet blijven over hun informatiebronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt, kon hij wel degelijk kennis nemen van deze informatie. Immers, verzoekers administratief dossier bevat een kopie van deze informatie. Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en gevoegd bij de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangevoerde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat

zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet opnieuw gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enzovoort blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een

minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij ten slotte ter terechtzitting om uitstel van de behandeling van de zaak verzoekt teneinde de aanvullende nota van de verwerende partij die haar werd doorgefaxt op 20 juni 2016 te kunnen doornemen kan niet worden ingezien in welke mate de verzoekende partij over onvoldoende tijd zou hebben beschikt om deze informatie in te kijken nu deze haar twee dagen voor de terechtzitting werd overgemaakt. Op het verzoek om uitstel wordt om deze reden niet ingegaan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER